

שש תחנות-IDווז מון החדרמה

וחילם המג"ד ישבו 13 חברים וביניהם קצין המודיעין סגן שי פלטי. השירה עברה את הגשר של מסעדה, את מגידל שם ואות הרכבל והחדרמן, שם עצרו לרגע, כדי להוריד את הדגל הישראלי שנחור שם. כשיכבשו את החדרמן יהיה להם דגל להניף עליו, חשבו.

כ-200 מטר לפני הרכבל העליון, לאחר שחמקו מכמה פגוי בוקה, נעצרו הטנקים המורכבים לפניו שרשרת מוקשים שהשומה את הכביש. „לדעתי זה היה מארב רוסי-ויטקונוגי טיפוסי“, מספר אליך שרון. „כשהטנק נפצע, הוא תחילה לחטוף-בזוקות. אנסי לא נגענו, אך כל מערכותיו נפגעו והוא שותק. אז התחלו הטורמים שעל הרכבים מסביב להטמיר אש משולשת כיוונים. ראתי את שי רץ מוחלט המג'ד אל עבר המוקשים עם ערכת-הכבלת וחבלן. אני ועוד שלושה חיילים נשלחנו לאבטחו אותו. הטורמים ירו כל הזמן. נשכנו מאחוריו הטנק הפגע ששימש לנו ממחסה. אי-אפשר היה להתקיב למוקשים וכל מי שהזיא את הראש — נפגע. רק החבלן, שי ואני, לא נפגענו. שי העלה לפתח רעיון טוב: הוא הציע שהטנק יתකדם עד עשרה סנטימטרים מן המוקשים. לטנק יש גחון מלפניהם ושירות רצחה לחול תחתיו, להושיט ידיים, לקחת את המרקיים ולהעביר אותם אליו. הוא התחליל לחול קשים אלה מתחת לטנק, אבל קודם אמר לי: „שמע, אל אליך, אני מפחד“. שאלתי אותו אם הוא רוצהiani. עשה זאת במקומו, אבל הוא ענה שלא ציריך ושייה בסדר. ואכן שי שכב שם, כיוון וקידם את הטנק והזיא את המורכבים. אחר-כך חזר לו חולם שלן.

שי נולד בקיבוץ מעוז-חמי, בשנת 1952, לuros ורחל פלטי. הוא היה בין הוקוניים, האח הקטן של אילן, חגי ותולמת. ילדו בקיבוץ ויתה שלוה ומארשתה. אך בגין תשע נפצע מכך שמשפחתו עזבה את הקיבוץ. המעבר לעיר היה קשה וכורוך בהסתגלויות לאורה-חימות חדש ולחברים חדשים ושוניים מלאה שעימים גדל. בתיכון כבר השתלב ורטב, היה פעיל בתחום הנגר. העובד, נסע לחו"ל באחד החוטשים ובסדר-הכל היה זה זאת, כפי שamber פעם, התקופה היפה בחייו. בשנת 1971 התגייס שי לצבא, ככלו שני אחיו הגדולים — ל„גולני“. הוא לא אהב מרות, לא „השתגע“ אחרי חייו הצעיר, אך למרות האידישות שפיתח לאימוניים וענישים גם יחד, עמד בכל מה שהוא עליון, הגיע לקורס קצינים ואחריו שסיים אותו השתנה גם יחסו לצבא. מחלת הצהובן, שבעקובותיה רד הפורפל שלו לחצי שנה, הוציאה אותו מן המסלול אליו שאף כמפקד בח"ר, אך לאחר החלומו שירת רקzin מודיעין קרב.

מל הסורים מפתחה ביום הראשון בתקפת-בקע למלחמות. משימת החורתו לידי צה"ל הוטלה על חטיבת „גולני“ ואף בוצעה על-ידי, אחרי שחיליליה סבלו אבדות רבות, נלחמו בהקרבה בלחתי-רגילה, וביצעו מעשי-גבורה שעלה כמה מהם יוספר כאן.

האור הירוק לנסיעון הראשון, שלא עלה יפה, ניתן ביום שני השמונה באוקטובר 1973, הוא היום השלישי לפרוץ הקרב. בתייח-הכפר מגידל שם היי עדין עטופים בערפלים של טرس בוקר, שעלה שבמבעותיו התארגן הכוח ליציאה. את טור הלחומים הובילו לוחמי סיירת החטיבה, ובמרחק ניכר מתחם נסע על הכביש טר חוחלי-ים ובו ייר הכו. בחוד השירה נע אותה שעה גם רב"ט יעקב גונין מאשקלון ועימו המא"ג שלו. הסיירת סרקה את השטה, עזה בין הסלעים בפרקיה רחבה, עד שלאחר שעזה נבלמה על-ידי יריית מון המארב. הצליפות שרכו מעל הראשים, לוחמים נפצעו, והשאר מוכרים היו להיזמד לאדמה ולמצוא מסתור בקפלן הקרקע הטרשית.

רב"ט יעקב גונין שמר על קור רוחו, עם עד ארבעה לוחדים תפס עמדה ולחם מתוכה שעה מסטר, בעוד שהסורים מניסים כל העת לऋם. הקרב היה קשה. הוא התנהל מטוחים קרים ביתר וברפל בגד. למות ואת דילג רב"ט יעקב גונין עם המא"ג הכבד שלו מעמדה לעמלה, וכאשר ניסו הסורים להסתער לעברו, קם, ניצב חזון מולם, יירה מון המותן במאה"ג — ושבר את הסתערותם. כך המשיך בלחימתו העיקשת, כשהוא מושך לדילג מעמדת לעמלה, עד שבאחד הדילוגים הללו פגע כדור בראשו והוא נהרג.

„מארב רוסי טיפוסי“

גונין היה אחד מטובי החיילים בסיירת: חזק, עקשן, מלאה שאפשר לסמוק עליו. הוא נולד בטבריה ב-1952, ובזמנו ילד עבר עם משפחתו לאשקלון, בה סיים את כה"ס התיכון. אהב לקרוא ספרים בכל התחומים וכן רכש בקיאות רכה בתיאטריה ובמקצועות טכניים שונים; כן אהב טבע, ולא חמץ אף צעדה באירועים שונים בארץ; אהב מוסיק לה, ספורט, שחיה וצלילה, והצטיין במיוחד בקליעה למטרת.

בעוד לוחמי הסיירת נתנוים בעיטה של מלחמת הקשה, המשיך הכוח העיקרי להתקדם על הכביש. בני „אנטוריונים“ הוליכו בראש סיירת הוחלים הגדודית. בוחלים השני,

סמל
גונין
יעקב
דילג

סן
פלטי
שי
דילג

סמל
יטון
גולד
זיל

סנו
יינו
איתמר
זיל

מכת האש הראשונה, של הסורים. האויב העדיף לא להתבצע בmozב' עצמו, שהיה מוגן לא הרף, כי אם בדרכם המוליכות אליו, בשוחות ובעמדות שאותן חפר ומן המטייר את אישו.

המ"פ של גלעד ליטן נפגע גושאר מוטל על הכביש. גלעד לא חשב הרבה וקפץ כדי לגרור אותו לאחר, לשתח מטה, כדי שיוכלו לטפל בו, אך הוא לא הגיע אליו. בזמנ הקפיצה נפצע ומאוחר יותר מת מפצעיו. איתון פלוני סקי קפוץ בעקבותיו וגם הוא נפל.

האש בה נתקל הכוח הלוחם התוחזק מרוגע לרוגע. חיללים ומפקדים נפצעו וכולות הפגז של הפוגנים הוסיפו למחרמת שררה מסביבו. בין כל אלה וכור חיל „גולני“ אריה שדה את מפקודו, חם"מ סגן איתמר רון בבהירות רות רבתה: „הוא תתרוצץ כל הזמן, עליה וירד, קרא לאנשיים להביא תחמושת, קרא למ"ג“. סטם. הוא כל הזמן היה קרוב לפוגת הגבעה וכל הזמן ריאינו אותו בשטח, משעה עליינו בטהום. הוא הוי דברים, עצק, ומה שהכי הרשים אותו היה, שאט הכל הואעשה תוך כדי צחוק. הוא היה הרוח מהתחלה, טיפול בפציעותם, גלחם, ניסת פירוץ, שמענו את קריאות התקה, אהריי“, שלו, שנסכו בנו בסחון. איתמר נולד בשנת 1953 בירושלים ובגיל שנה עבר עם הורייו דן וגודה ירון לרוחבותה בה גדל והוא את בית"ס התיכון ע"ש דה-שליט. היה חבר בתנועת השומר הצעיר עד גיוסו. בצעה שירות בגולני, סיימ קורס קצינים בשנות הקצרות אהב לטיל שוכן היה חובב מושבבו של הארץ ונופיה. במתכונתו לחדרה כתוב פעם: „אני הרבה פעמים נפתח מאד כשאני יושב באיזו נקודת נוף יפה. אני מתחמלא עליצות ולפעמים זה מגע עד כדי המילה המחרידה של אהבת-מולחת ואו אני מרגיש שעני מוכן לתה הכל לungan“. .

וכך עשה. אחורי שפוך על המא"גיסט שלו, אריה והוא זיל להתקדם ולהפנות עם המא"ג נפגע אריה. איתמר החליט לחציו. פקד על חייליו לחתם מיסוך של יימוני עשן, אך לא גילה להם מה בדעתו לעשות. הוא יינק אל הפצוע וחרף כל הקリアות שיתכוף ויתהפט מהסתה, רץ אליו בניוין להצילו. בדרכו אל פקודו הפגז פגע בו כדור שם קץ לחיין. עלי מורה

במקתבים למשפחה, להוריו, לאחיו ולא-חיותיו היה מכנה עצמו לעיתים ור' לציגו בשם שוויך. אולי כך הרגיש בצעא, אך לא כרך להם נפל.

הקרב הראשון על החרמון לא עלה יפה. ותחל"ים הילכו, אגשי סיירת הנלחמים על חיים והכווות האחרים. המנסים לא הגיעו אליהם סבלי אבדות כבדות. זמנו שהכווות נסוג מן הרכס שכוב סמל גלעד ליטן מהירה, וכך חסרה היפת על הנסיגת. אחר-כך, כשהצלחה להגיע אל הכਬש הכבשה לו אחד החיילים נעדר. למורת האש הכבשה ממנה יצא זה עתה, התנדב סמל גלעד לאלצתה שוב ולעלות בהר כדי למצאנן את הוויל הנעדר לא מצא, ואש הסורים הכבשה אלצתה אותו לחזור אל הכבש.

ארבעה ימים לאחר מכן, ב-12 לאוקטובר, בעוד החטיבה מלכקה את פצעי הקרב, על החרמון, הוטל על יחידתו של גלעד ליטן לפרק את הדרך מן ה"חצר" אל מוצב צה"ל. הפעם לא הייתה ואש מארב, כי אם התקפת מטוסים סוריים שפגעו בחבלנים ובכוכוזה הרגלי. סמל גלעד ליטן התקנדב להינתן להאש שיבוק את הדרכו. כשגייל מוקשים סימן אותו, ופרק אירגן את מעבר השירה ואיפשר לה לעبور בינו למקומות עד שהגיעה לביש המעילת. גם מ מבצע זה יצא בשולם, אך כבר או ידעו הוא וחבירו כי יום יבוא ובו יצטרכו לשוב אל החרמון בו שילמו כבר רבים מחביריהם בחירותם, לשוב אליו ולשחרר אותו.

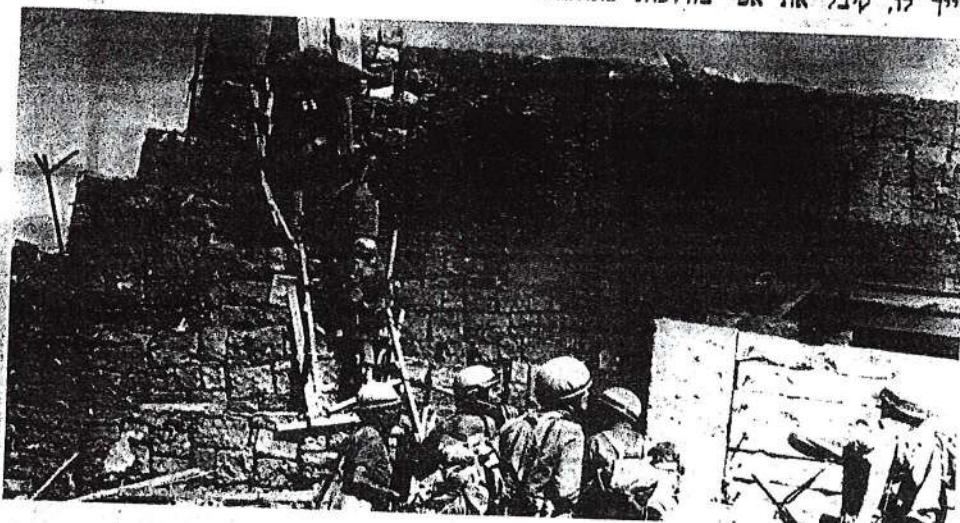
גלעד (גיל) ליטן, 21, שנולד כקברוניק בגור'יה, עקר עם הורייו ואחותיו מילך ודוריית, לנהריה. היה בצוותים, נושא אל הים (הימייה ב„הפועל") אך התגיים לחיל-האוויר. לבסוף הגיע חובב הטילים לסירת גולני, עמה שוטט כאשר אהב.

מכת"אש ראשונה

בליל ה-22 לאוקטובר שוב יצא הכוח מגידל שמס, כשלק עליה ממורח וחולק ממשך לנסע בכਬש השלאג ומתחיל להתקדם רגלי מ-ההנינו והרב, המשמש בימי שלום את האוטובוסים המבוימים לכאן את חוביי ההחלה. המערכת החלה בשתיים בבוקר, עם

בשלב מסוימים צריך היה מודיע לשלוח מחלקה לחילוץ כוח שהסתבר במעלה ההר. מפקד המחלקה היה צער ובלתי-מנוסה, ואפי התנדב למכת עמו ולסייע לו. הוא קפץ מן הוחל"ם יחד עם המ"מ והוביל את המחלקה תחת אש כבדה במעלה ההר. הם התקדמו אל עבר העמודה הסורית שירתה עליהם, ובאותו זמן הגיעו הרוג"טיסט. ונחרג. אפי נטל את הרוג"ט, ירה ופגע בעמדת. מישחו צעק לו שיזהר, והוא הגיע בתנועה ביטול בידו. אך הצעה לא הייתה מיותרת, שכן באוטו רגע ממש פגע המ"מ שלמה מכדור אויב. רב"ט אברהם משולם בן ה-19, ליד קיבוץ יקם וציריך מותונן, היה אותו רגע במרחך שלשנה מטר מן המ"מ שלו, ולא הריגש כלל שלאה נפצע. אמרתו לו שנני צוע", מס'ר המ"מ, "או לא כל בתחום, רץ אליו ואני צרי הייתי להכריח אותו לשכב, כי הכדרים שרוו מכל עבר. אברהם הוציא את התחרשות האישית שלו, ומחשבות אותו בשקט ובהקפדה". אחריו שבאי משולם סיים לחוש את מקומו, והוא המשיך לתקדם יחד עם אפי שניאור. הם הסתערו יהודין על העמדה הסורית, כשהם שוטפים אותה באש, ווינקו להוכה, ונספו. בקורס המ"מ'ים היה אברהם בין הטובים במחלקה, מס'ר המ"מ שלמה יואלי, "היא השתירק לקבוצה קטנה של בחורים בעלי קשר הנהגה טبعי. היה בעל חוש החומר שאיש לא יכול היה לעמוד בפניו. בוחר צנוע וחיל טוב מאוד ובעל תושיה ייצאת מן הכלל, שידע לקבל על עצמו כל תפקיד, גם כזו לא כל-כך-נעימים וננות. לפניו היציאה לרובה לך אברהם על עצמו את חלוקת התה וחקפת לחבריה... בזה ובכל התנהגו תרם להעלאת המוראל של המחלקה".

הגיב בתנועת ביטול

אחרי שעסוקם שי פלטי לסלק את המוקשים וחזר לוחל"ם שלישי, עוד הספיק להחלוץ עם חבריו ולעוזר את רוחם. לאחר מכן חתכו הכוח מעת אף יריות הסורים מימין נתחכו. הכוח השיב אש, ושוי פלטי חתך מקלעון של פצ祖, קפץ מן הוחל"ם ופתח באש לעבר האויב. תוך כדי ירי נפגע ונחרג. באותו זמן מנסה ניסח חלק אחר מגדרו של שי להתחבר עם כוח החוד של הסידרת. שעדיין נתון היה במצוקה. באחד הוחל"מים ישב סגן אפי שניאור, באר-שבע'י בן 22, קצין בולונדי בעל פנוי ליד מטעים. מטעים — מכיוון שאפי, בוגר המגמה הリアלית המתוור הראשון של הפנימית הצבאית, ביגמנסיה הרצליה, היה אחד הקצינים היחידים ב- "גולני". הוא קיבל跽ידי פלוגה מפזרה והפכה בעבורה קשה לפלוגה מלכידת שוכתת במקומות שני בבעלות הירי. הוא דאג לחילוי דאגה שאין לה גבול ובצדיה דרש מה הרבה. הוא לא נרתע מלכוא בסכסוכים עם אנשי מפקדתו וקציניהם גבויים ממנו, כשחשב שימושו אינו דופק או שנעשה עול לחילוי. כל-כלו אמר עצמאו, מרדנות וחוסר-התה' שבוט מוחלט בכלליים שמכתיב סולם הדרגות הצבאי. לנני המלחמה הגיעו הדברים לסכorder גלי. בין אף לאחד מפקדיו, והוא הושעה. למרות ואת הגיע לייחדו עם פרוץ המלחמה, ולא היה כוח שימנע ממנו להציגו אל אחד הוחל"מים. חבריו שמחו לבואו כי ידעו שהוא קצין מוכשר ואחד המ"פ'ים הטובים. מודיע, מפקד הכתה, שלא הסכים לקבל איש שלא היה שיך לו, קיבל את אף' בורעות פתוחות.

סרן
שניאור
אפרים
זיל

רב"ט
משולם
אברהם
זיל

